

Arrest

nr. 109 588 van 11 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierraleoons staatsburger te zijn van Kono-origine, afkomstig van Kaima. Van zodra uw ouders het zich konden permitteren ging u naar school in Freetown, waar u verbleef bij een vriendin van uw moeder. Toen u 15 jaar was, en u het vijfde jaar van de lagere school bereikt had, stierf uw vader. Een vriend van uw vader, Abdullai (K.), wou met u trouwen en beloofde u dat u uw scholing zou mogen verderzetten als u zijn vrouw werd. Daarom accepteerde u het huwelijk. Een maand later werd u echter zwanger en diende u toch te stoppen met school aangezien u voor uw kind moest zorgen. U beviel van een dochter Susan. In 2009, toen Susan 6 jaar was, wou uw man Abdullai dat ze zou besneden worden, hoewel u daar tegen was. U herinnerde zich immers uw eigen besnijdenis waarbij u bijna stierf doordat u veel bloed verloor. Uw man zette zijn wil toch door onder druk van zijn

familie. Zijn moeder was immers zelf Soweï (besnijdster) en er waren geen andere meisjes in de familie van uw man, waardoor Susan geacht werd uw schoonmoeder als Soweï op te volgen. Tijdens de besnijdenis overleed Susan echter. Hierna waren er veel spanningen in jullie huwelijk omdat u uw man ervan beschuldigde zijn familie gesteund te hebben bij de besnijdenis van uw dochter. Uw man had na het overlijden van Susan wel spijt. Enkele maanden na het overlijden van Susan beviel u opnieuw van een dochter, Medfina. Toen Medfina drie maanden oud was, verliet uw man u. U hebt sindsdien geen contact meer met hem gehad. U bleef een jaar alleen wonen en ging werken voor uw onderhoud. Toen Medfina een jaar oud was werd u naar een bijeenkomst van uw schoonfamilie geroepen. Daar werd gezegd dat u diende te huwen met de oudere broer van uw man, Suleiman. U wou dit echter niet omdat die al twee vrouwen en vijf kinderen had en hij dus reeds veel verantwoordelijkheden had. Hierop verliet u de bijeenkomst. Dezelfde avond kwam Suleiman bij u langs en zei hij dat hij het voorstel van zijn familie dat u zijn derde vrouw zou worden, steunde. Hij wou met u slapen maar u weigerde dit. De volgende dag ging hij dit bespreken met zijn moeder, waarop die u aanmaande het huwelijk met Suleiman te aanvaarden. U had geen andere keuze dan dit te aanvaarden. U moest de hele dag werken op Suleimans boerderij en 's avonds moest u seks hebben met hem. Uw dochter woonde bij uw schoonmoeder en u zag haar enkel in het weekeinde. Ten einde raad trachtte u zichzelf te vergifigen maar u werd net op tijd gestopt door de andere vrouw van Suleiman. U werd zwanger van Suleiman en op een dag weigerde u met hem te slapen. Hierop werd hij zo boos dat jullie ruzie begonnen te maken in de keuken. Tijdens deze ruzie trapte Suleiman per ongeluk op een stok van het vuur en viel de kokende soep op u. Suleiman zette u hierna buiten en sloot de deur. U diende die nacht buiten te slapen. De volgende dag zag Suleiman echter dat uw buik en arm vol kneuzingen stonden, waarop hij u naar het ziekenhuis bracht. U diende hierna enige tijd in de stad te blijven bij uw schoonmoeder omdat u verzorging nodig had en moest rusten. Op een dag kwam Peter, een blanke man, langs aan wie u uw verhaal deed. Ongeveer een maand later keerde die terug met een boekje. U ging samen met uw dochter Medfina mee met hem en hij reisde met u naar België waar u hem echter uit het oog verloor. Op 14 juni 2011 vroeg u asiel aan in België waar op 29 juli 2011 uw dochter Rosalin werd geboren in Turnhout. U vreest dat uw dochter Medfina bij een terugkeer naar Sierra Leone op dit moment zou voorbereid worden op haar latere besnijdenis, en de opleiding tot Soweï zou moeten starten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan het profiel dat u van zichzelf tracht te schetsen, als zijnde een laag opgeleide vrouw, afkomstig van een klein dorpje, die overgeleverd is aan de willekeur van haar schoonfamilie. Er zijn immers meerdere elementen uit uw verklaringen die erop wijzen dat u een onafhankelijke en ondernemende vrouw bent en die tegenstrijdig zijn met andere verklaringen betreffende uw profiel.

Zo verklaart u enerzijds dat u, na uw huwelijk met Abdullai mocht blijven naar school gaan, tot op het moment dat u zwanger was, een maand na uw huwelijk, en u diende te stoppen met school omdat u voor uw kind moest zorgen (zie gehoor CGVS, p. 4). Eerder tijdens het gehoor had u nochtans gezegd dat u werkte sinds uw huwelijk, u werkte op dagelijkse basis op de markt om er te verkopen, maar diende hiermee te stoppen van zodra u zwanger was (zie gehoor CGVS, p. 2).

U verklaarde ook dat u in Wellington (Freetown) naar school ging, maar wanneer u gevraagd werd hoelang u dan in Wellington verbleef, blijkt u niet in staat hierop te antwoorden (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaart nochtans dat u daar was om naar school te gaan, wat het toch wel eenvoudig zou moeten maken om te weten hoeveel jaren u daar verbleef aangezien dat dan logischerwijze samenhangt met het aantal schooljaren die u daar deed. U verklaart immers wel te weten dat u er in 2003 vertrok toen u in het 5e jaar van de lagere school zat (zie gehoor CGVS, p. 3). Verder verklaarde u voor de DVZ dat u voor en na uw verblijf in Wellington in Kaima woonde (zie verklaring DVZ, nr. 9). U verklaarde er bovendien sinds uw geboorte in Kaima gewoond te hebben. Voor het CGVS verklaarde u echter dat u, vooraleer u naar Wellington ging, bij uw moeder in Wodu woonde (zie gehoor CGVS, p. 3). Ook andere verklaringen van u aangaande uw opeenvolgende woonplaatsen zijn niet consistent. Zo verklaarde u dat uw dochter Medfina in Freetown is geboren (zie gehoor CGVS, p. 2, document DVZ inschrijving dd. 14/6/2011). Gevraagd of Medfina in een ziekenhuis is geboren, verklaart u dat u van haar thuis bent bevallen maar dat u daarna naar een ziekenhuis werd gebracht in Freetown. U

verklaarde verder nogmaals dat Medfina bij haar geboorte ademhalingsproblemen had en dat ze daarom naar Freetown werd gebracht voor een onderzoek (zie gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd of jullie dan in Freetown woonden op het moment van de geboorte, aangezien u verklaart dat Medfina thuis geboren is en in Freetown, verklaart u evenwel dat jullie niet in Freetown woonden (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaart zelfs dat u toen u moest bevallen in Wodu woonde (zie gehoor CGVS, p. 3), wat merkwaardig is aangezien u eerder verklaarde dat u in Kaima verbleef sinds u gehuwd was (zie gehoor CGVS, p. 3). Voor de DVZ had u ten slotte ook nog verklaard dat Medfina in Kono is geboren (zie verklaring DVZ dd. 21/6/2011, nr. 16). Gevraagd hoelang men onderweg is van Wodu, waar u verklaart bevallen te zijn, naar Freetown, waar u naartoe zou zijn gebracht toen Medfina met ademhalingsproblemen moest opgenomen worden in het ziekenhuis, verklaarde u dat u 2 à 3 uur onderweg was naar Freetown (zie gehoor CGVS, p. 3). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat een reis van Kaima (dat volgens u in hetzelfde chiefdom (met name Sando chiefdom) ligt als Wodu (zie gehoor CGVS, p. 3)) naar Freetown, een 6-tal uren duurt wat toch een lange reis is om een pas geboren baby met ademhalingsproblemen te laten meemaken. Bovendien stelde u zelf geboren te zijn in Kono, waar het grote ziekenhuis is voor bevallingen (zie gehoor CGVS, p. 3), wat het opmerkelijk maakt dat uw dochter daar dan niet naartoe gebracht werd, temeer omdat Kono veel dichterbij Wodu ligt dan Freetown. Uw verklaringen over uw verblijfplaats op het moment dat Medfina werd geboren zijn bijgevolg allesbehalve eenduidig te noemen. Nochtans zijn deze verklaringen van groot belang aangezien u verklaarde zeven maanden zwanger geweest te zijn van Medfina toen uw oudste dochter Susan om het leven kwam in de Bundo-bush. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw man op dat moment zwaar onder druk stond van zijn familie en meer bepaald zijn moeder, mag toch wel verwacht worden dat u op zijn minst consistente en geloofwaardige verklaringen zou afleggen betreffende jullie verblijfplaats op dat moment.

Verder zijn ook uw verklaringen betreffende uw tante Kadi, bij wie u verbleef toen u naar school ging in Freetown, op zijn minst merkwaardig te noemen. Zo verklaart u niet te weten of uw tante nog steeds in Freetown woont, omdat jullie alle communicatie stopten sinds u gehuwd bent (zie gehoor CGVS, p. 3). Gevraagd waarom dit zo was, verklaart u merkwaardig genoeg dat ze eigenlijk een vriendin van uw moeder was en ze niet echt familie is van u (zie gehoor CGVS, p. 3), wat, gezien uw verklaringen dat u er meerdere jaren verbleef voor uw studies, geen afdoende uitleg is voor zo'n plotse afbreking van een relatie. Opnieuw gevraagd waarom u geen contact meer met haar had sinds uw huwelijk, verklaart u enkel dat er geen telefoon was. Gevraagd of u dan niet eens kon terugkeren naar uw tante om haar op te zoeken, verklaart u plots dat uw man u dit niet toeliet (zie gehoor CGVS, p.3). Buiten het feit dat het merkwaardig is dat u deze reden pas opgeeft nadat er meermaals gepeild was naar de reden voor het stoppen van de communicatie met Kadi, kan toch ook worden vastgesteld dat uit andere verklaringen van u nochtans blijkt dat u niet meteen erg in uw vrijheid werd beperkt door uw eerste echtgenoot. Zo mocht u naar school gaan en gaan werken op de markt (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaart ook dat u op het moment dat hij u verliet, uit huis was en dat toen u terugkeerde naar huis, al zijn spullen uit het huis waren verdwenen, wat toch impliceert dat u enige tijd afwezig was (zie gehoor CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u dat hij een goede echtgenoot was (zie gehoor CGVS, p. 7) en blijkt nergens uit uw verklaringen dat u van uw eerste man niet mocht buitenkomen of in uw vrijheid beperkt werd. Later gevraagd of uw moeder, van wie Kadi blijkbaar een vriendin was, dan niet wist waar Kadi nu is, verklaarde u dat ook zelfs uw moeder alle contact verloren heeft met Kadi (zie gehoor CGVS, p. 11), wat toch merkwaardig is voor twee vriendinnen en voor iemand aan wie uw moeder zelfs haar dochter toevertrouwde. Ook over uw moeder dient te worden opgemerkt dat u voor de DVZ verklaarde dat ze Duclore (S.) heet (zie verklaring DVZ, nr. 12), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat ze Kumba heet (zie gehoor CGVS, p. 2).

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u, nadat uw man u verliet, ongeveer een jaar lang alleen woonde (zie gehoor CGVS, p.10). Uw schoonfamilie heeft u in die hele periode niet gesteund en u bent beginnen werken om in uw onderhoud te voorzien (zie gehoor CGVS, p. 10). Pas een negental maanden nadat uw man u had verlaten, werd u bij uw schoonfamilie geroepen waar u werd meegedeeld dat u met de broer van uw man moest trouwen (zie gehoor CGVS, p. 10). Het is totaal niet aannemelijk dat uw schoonfamilie u zo lang met rust zou hebben gelaten en u totaal niet op de hoogte zou hebben gebracht van de mogelijkheid dat u zou moeten huwen met uw schoonbroer, indien ze er werkelijk zo op stonden dat u in hun familie zou blijven en dat uw dochters hun grootmoeder zouden opvolgen als besnijdster. Het is ook niet aannemelijk dat u totaal niet op de hoogte was van de traditie die bij uw schoonfamilie blijkbaar erg leeft, dat een vrouw, blijkbaar ook nadat ze verlaten is door haar man, toegewezen wordt aan haar schoonbroer en dat u ook nooit hoorde van een dergelijk geval (zie gehoor CGVS, p. 8). Verder is het merkwaardig dat u niet weet of uw man ooit van plan was om, net als zijn broer, een tweede vrouw te nemen (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaart hier merkwaardig genoeg

nooit over gepraat te hebben met uw man, terwijl toch mag aangenomen worden, zeker aangezien zijn broer ook meerdere vrouwen had, dat dit iets is wat in een goed huwelijk, zoals u het uwe toch omschrijft (zie gehoor CGVS, p. 7), zou besproken worden. Bovendien verklaart u niet meer te weten hoe de tweede vrouw van uw schoonbroer heet (zie gehoor CGVS, p. 11) hoewel jullie in dezelfde compound woonden en u toch ongeveer twee jaar bij Suleiman woonde (zie gehoor CGVS, p. 11). Gevraagd of de overleden broers van uw echtgenoot gehuwd waren toen ze stierven, verklaart u merkwaardig genoeg dat u zich niet kan herinneren wanneer ze stierven maar dat u geen vrouwen zag in hun familie (zie gehoor CGVS, p. 10). Het mag toch aangenomen worden dat u zou 'weten' of de broers van uw man al dan niet gehuwd waren, en dat u geen vrouwen zou moeten 'zien' om dit te weten. Uw antwoord op deze vraag komt dan ook helemaal niet doorleefd over.

Al deze vaststellingen tasten reeds het door u geschetste profiel van afhankelijke, alleenstaande vrouw die het slachtoffer is van traditionele praktijken ernstig aan.

Bovendien kan worden vastgesteld dat u verklaarde reeds eerder een jaar alleen te hebben geleefd, zonder enige steun van familie (zie gehoor CGVS, p. 10). Bovendien blijkt u, volgens uw verklaringen, meerdere jaren in Freetown te hebben gewoond bij een vriendin van uw moeder (zie gehoor CGVS, p. 3). Het is dan ook totaal niet aannemelijk dat, wanneer u gevraagd werd of u niet aan het gedwongen huwelijk met uw schoonbroer kon ontkomen door elders te gaan wonen, verklaarde dat u niet wist waarheen en geen geld had voor transport (zie gehoor CGVS, p. 11). Door een jaar alleen met uw dochter uw plan te hebben getrokken en gewerkt te hebben, hebt u echter aangetoond dat u wel degelijk in staat bent om u alleen elders te vestigen. Het feit dat u dit blijkbaar niet concreet hebt overwogen, tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Uw verklaring dat u ook in Freetown zou gevonden worden door uw schoonfamilie (zie gehoor CGVS, p.11) baseert u duidelijk enkel op veronderstellingen. Hieraan kan getwijfeld worden aangezien ze u ook gedurende een jaar met rust lieten, nadat uw man u had verlaten.

Buiten de vragen die gesteld kunnen worden bij het door u geschetste profiel, dient ook te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw rechtstreekse vluchtaanleiding niet geloofwaardig zijn. Immers, voor de DVZ verklaarde u dat Peter u zag meteen nadat u door uw man verbrand was en door hem buiten gezet was. U stond in de regen en daar vond Peter u (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, p. 3). U verklaarde op de DVZ ook uitdrukkelijk dat u niet wou vertrekken zonder uw dochter op het moment dat u met Peter kennis maakte en dat u daarom terugkeerde naar uw schoonfamilie, waarop Peter enkele weken later terugkeerde met paspoorten voor u en uw dochter. Voor het CGVS verklaarde u echter dat u Peter de eerste keer ontmoette toen u in uw keuken was, nadat u reeds verzorgd was in het ziekenhuis voor uw brandwonden. U verklaarde immers dat uw man u, nadat u buiten in de regen zat en buiten de nacht had doorgebracht, naar het ziekenhuis had gebracht. Peter zag later de pleister en vroeg u daarop wat er gebeurd was (zie gehoor CGVS, p. 6-7). Bovendien verklaarde u dat Peter een foto nam van uw dochter voor het paspoort (zie gehoor CGVS, p. 4), wat impliceert dat ze aanwezig was wat in tegenstrijd is met u eerdere verklaring voor DVZ waaruit kan afgeleid worden dat ze niet aanwezig was.

Gezien geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw profiel en de problemen die u reeds had met uw schoonfamilie, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de dreigende besnijdenis van uw dochters Medfina en Rosalin. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u nergens voor de DVZ verklaarde een besnijdenis te vrezen voor Medfina, uw dochter met wie u naar België kwam. U haalde ook nergens aan dat uw schoonmoeder 'Sowei' (besnijdster) was, hoewel dat toch mocht verwacht worden aangezien dat nu voor het CGVS blijkbaar wel een belangrijk element was om te vermelden, daar één van uw dochters haar zou moeten opvolgen. Het feit dat u naliet dit te vermelden bij de DVZ tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. In deze kan ook worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat niet alle vrouwen in Sierra Leone worden besneden en dat er campagnes zijn die strijden tegen FGM in Sierra Leone. Hoewel het algemeen prevalentiecijfer nog hoog ligt, blijkt dat dit de laatste jaren, onder andere door deze campagnes sterk gedaald is (van 94% in 2005, naar 84 % in 2010 en in recente informatie is er sprake van meer dan 60%, zie informatie in uw administratief dossier). Gezien u duidelijk maakt dat u tegen de besnijdenis van uw dochters bent en gezien uit de informatie blijkt dat het aantal besnijdenissen in Sierra Leone gestaag daalt en er ook lokale initiatieven genomen worden om FGM bij kinderen te criminaliseren, kan van u verwacht worden dat u als moeder in staat bent uw dochters tegen deze praktijk te beschermen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde in het kader van uw asielaanvraag een foto van een meisje voor. U verklaart dat het uw dochter Susan is (zie gehoor CGVS, p. 9). Achteraan op de foto staat vermeld dat ze op 21 mei 2009 stierf met vermelding van de plaats die echter onleesbaar is aangezien dit 'overschreven' werd en met vermelding 'to this soci(et)y in the village'. Noch deze foto, noch deze vermelding hebben echter enige bewijswaarde aangezien uit deze foto allerm minst blijkt dat uw dochter Susan iets zou zijn overkomen. Wat betreft uw verklaringen op eer en lidkaart van GAMS kan ook worden opgemerkt dat deze bovenstaande motivering niet wijzigen. Immers, uw tegenstand tegen de praktijk van FGM wordt hier niet in twijfel getrokken. Ook de medische attesten die stellen dat u besneden bent en uw dochters niet, worden hierboven niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" en van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Haar capaciteiten en mogelijkheden worden volgens verzoekster door verweerder overschat. Door de zware levensomstandigheden werd verzoekster gedwongen om alleen haar plan te trekken. Dat wil niet zeggen dat iemand in die omstandigheden beschouwd kan worden als een onafhankelijke persoon die zonder enige externe hulp zichzelf kan redden.

Verder meent verzoekster dat zij wel degelijk al haar problemen heeft vermeld in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verzoekster verklaarde dat zij een probleem had met haar schoonfamilie omtrent de besnijdenis van haar dochter. Het feit dat een gegeven tijdens een gehoor niet vermeld werd en tijdens een ander gehoor wel, zorgt volgens verzoekster niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Wat betreft haar verklaringen omtrent tante Kadi stelt verzoekster dat deze elkaar perfect kunnen aanvullen en elkaar niet uitsluiten. De relatie tussen verzoekster en tante Kadi bleef telkens afstandelijk, zodat het begrijpelijk is dat er van de kant van verzoekster weinig interesse is in de persoon van tante Kadi. Nochtans zou verzoekster, indien zij de middelen had om met haar te communiceren, niet geaarzeld hebben om contact op te nemen met tante Kadi. Aangaande haar moeders naam stelt verzoekster dat alle genoemde namen juist zijn en behoren tot één persoon, haar moeder. De door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen volgens verzoekster overigens niet de kern van haar asielrelaas aantasten, daar het niet om dermate belangrijke onderdelen gaat.

Verzoekster benadrukt tevens dat haar besnijdenis, die niet betwist wordt, aangeeft dat zij als vluchteling erkend dient te worden en dat haar verzet tegen de besnijdenis van haar kinderen haar asielrelaas enkel maar kracht bij zet. Eens haar dochters zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, vreest verzoekster dat de kans reëel is dat zij onderworpen zullen worden aan de martelpraktijk van de vrouwelijke genitale verminking.

Verzoekster voert nog aan dat zowel zij als haar dochters risico lopen op onmenselijke of vernederende behandeling of foltering bij terugkeer naar Sierra Leone en dat het CGVS de zorgvuldigheidsplicht schendt door dit niet op zorgvuldige wijze te onderzoeken en beoordelen.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: haar "bijlage 26" (stuk 1) en een bewijs van besnijdenis (stuk 4).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig is om tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat verweerder haar mogelijkheden en capaciteiten overschat en dat zij door de zware levensomstandigheden werd gedwongen om haar plan te trekken maar dat dit niet betekent dat zij zichzelf zonder enige externe hulp kan redden, dient opgemerkt dat het erop aankomt dat verzoekster zelfstandig kon functioneren, onafhankelijk van de omstandigheden die haar hiertoe brachten. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht dat verzoekster geenszins uitwerkt op welke wijze de motivering van de bestreden beslissing door verzoeksters stelling zou kunnen weerlegd worden. Het profiel van een laaggeschoolde vrouw, afkomstig uit een klein dorpje en overgeleverd aan de willekeur van haar schoonfamilie dat verzoekster blijkens het gehoorverslag van zichzelf tracht te schetsen, valt niet te rijmen met verzoeksters verklaring dat zij nadat haar eerste echtgenoot haar verliet, bijna een jaar lang ging werken om in haar onderhoud te voorzien daar haar schoonfamilie haar geen hulp bood (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Verder legde verzoeksters een heel aantal tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij op de markt werkte tot zij zwanger werd van haar eerste dochter (gehoorverslag CGVS, p. 2). Later verklaarde verzoekster dat zij naar school ging tot zij zwanger werd van haar eerste dochter (gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit klemt des te meer daar verzoekster tevens verklaarde dat de belofte van haar eerste echtgenoot dat zij haar scholing na hun huwelijk mocht verderzetten, voor haar een reden was om met haar eerste echtgenoot te trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 7). Verder verklaarde verzoekster bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ dat zij van 1998 tot 2003 in Wellington woonde en daarvoor en daarna in Kaima (administratief dossier, stuk 13, verklaring 9), terwijl zij tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij voor haar verblijf in Wellington bij haar moeder in Wodu woonde (gehoorverslag CGVS, p. 3). Voorts verklaarde verzoekster dat haar dochter Medfina in Freetown geboren is, dat zij thuis beviel maar wegens de ademhalingsproblemen van Medfina naar het ziekenhuis werden gebracht in Freetown (gehoorverslag CGVS, p. 2, 3 en 5). Nochtans verklaarde verzoekster eveneens dat zij niet in Freetown woonde tijdens de bevalling van Medfina, maar in Wodu, terwijl verzoekster eerder verklaarde sinds haar huwelijk in Kaima te wonen (gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit klemt des te meer daar uit informatie van verweerder die werd

toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat een reis van Kaima (dat volgens verzoekster in hetzelfde *chiefdom* ligt als Wodu) naar Freetown ongeveer zes uren duurt – hetgeen een lange reis is om een pasgeborene met ademhalingsproblemen naar het ziekenhuis te voeren – terwijl dit volgens verzoekster slechts twee à drie uren zou duren (gehoorverslag CGVS, p. 3). Daarenboven verklaarde verzoekster zelf geboren te zijn in het grote ziekenhuis voor bevallingen in Kono, hetgeen blijkens de informatie van verweerder in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') veel dichter bij Wodu gelegen is dan Freetown. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: *“Nochtans zijn deze verklaringen van groot belang aangezien u verklaarde zeven maanden zwanger geweest te zijn van Medfina toen uw oudste dochter Susan om het leven kwam in de Bundo-bush. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw man op dat moment zwaar onder druk stond van zijn familie en meer bepaald zijn moeder, mag toch wel verwacht worden dat u op zijn minst consistente en geloofwaardige verklaringen zou afleggen betreffende jullie verblijfplaats op dat moment.”*

Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn geweest van de traditie bij haar schoonfamilie dat een vrouw met haar schoonbroer dient te trouwen indien zij door haar echtgenoot verlaten wordt, alsook dat zij nog nooit van een dergelijk geval gehoord heeft (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hoewel zij verklaarde dat het huwelijk met haar eerste echtgenoot een goed huwelijk was (gehoorverslag CGVS, p. 7), zou zij hierover evenmin met haar echtgenoot gesproken hebben. Dit klemt des te meer daar verzoekster verklaarde dat haar schoonfamilie erop stond dat zij in de familie bleef en dat haar dochter zou worden opgeleid tot besnijdster (gehoorverslag CGVS, p. 9-10 en 11).

Verzoekster verklaarde ook dat zij na het huwelijk met haar tweede echtgenoot op dezelfde *compound* woonde als zijn eerste twee vrouwen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nochtans zou verzoekster zich de naam van de tweede vrouw niet meer herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder dient opgemerkt dat verzoekster evenmin weet of de overleden broers van haar echtgenoot gehuwd waren toen zij stierven, alsook dat zij zich niet meer herinnert wanneer zij stierven (gehoorverslag CGVS, p. 10).

De Raad merkt op dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing aangaande Peter, die haar zou geholpen hebben. Bijgevolg moeten deze motieven als vaststaand beschouwd worden.

De bovenstaande tegenstrijdige, vage en incoherente verklaringen leiden ertoe dat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas ernstig in het gedrang komt. Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Waar verzoekster stelt dat het feit dat zij besneden is, aangeeft dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat verzoekster geen enkele omstandigheid aanhaalde die haar enige vrees zou inboezemen ten opzichte van haar eerdere verminking, zelfs niet wanneer haar tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd werd naar andere nog niet reeds vermelde problemen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Evenmin maakte verzoekster melding van een vrees voor herbesnijdenis of problemen die hiermee verband houden. Ook in haar verzoekschrift verduidelijkt zij niet waarom haar *in concreto* omwille van haar besnijdenis de vluchtelingenstatus zou moeten worden toegekend.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing terecht dat aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters profiel en de problemen met haar schoonfamilie, er evenmin geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster ingeroepen vrees voor de besnijdenis van haar dochters Medfina en Rosalin.

Bovendien haalde verzoekster de vrees voor de besnijdenis van Medfina niet aan tijdens haar gehoor op de DVZ, hetgeen toch wel verwacht mag worden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze de reden(en) en alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Bovendien blijkt uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat de prevalentie van besneden vrouwen in Sierra Leone de laatste jaren sterk gedaald is en dat er campagnes zijn die strijden tegen vrouwenbesnijdenis. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoekster in staat moet zijn om in Sierra Leone haar dochters tegen besnijdenis te beschermen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoekster tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde omtrent tante Kadi en omtrent de naam van haar moeder, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, kunnen niet de voorgaande vaststellingen wijzigen. De "bijlage 26" (stuk 1) stelt enkel vast dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend, maar verzoekster duidt niet aan op welke wijze dit stuk haar asielaanvraag kan ondersteunen. Het bewijs van besnijdenis (stuk 4) bevestigt enkel dat verzoekster besneden werd en zich engageert om haar dochter tegen besnijdenis te beschermen, hetgeen niet betwist wordt, maar evenmin de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag kan herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar aanvraag en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS